

„Račte se podívat, prosím!“ a vytáhla z kabelky zbrusu nový oddací list.

„No to je hezké, paní Kubištová, ale vy jste se tak podpisovala ještě před sňatkem.“

Teď začal mluvit obhájce. Vypravoval, jak obžalovaná to dělala jen k vůli dětem, a že z neznalosti zákona jednala v právním omylu, domnívaje se, že dlouholeté spolužití s mužem, s nímž má děti, ji opravňuje k titulu paní. A právní omyl zaručuje beztrestnost.

Samosoudce vr. rada Dobromír Souček to uznal a paní Kubištovou osvobodil.

Stejně důstojně, jak přišla, odcházela s manželem domů.

Volební pivo.

(Zemský trestní soud v Praze.)

S hostinskými, obžalovanými, že v den voleb do Národního shromáždění prodávali pivo nebo víno, se rozířil pytel. Nemine dne, aby si jich několik neodnášelo tresty. Týden, deset, čtrnáct dnů je tak paušál na porušení příslušného zákona. Většinou podmíněčně, jelikož páni šenkýři bývají náležitě zachovalí.

Z obvyklého fádniho průběhu těchto žalob vymykala se v minulých dnech žaloba, projednávaná před samosoudcem vrch. radou Novotným, proti vdově Růženě Kreisingerové, hostinské ze Sedlce u Prahy. Vymykala se tím, že udavačem byla zde konkurence. Místní hostinská Cecilie Hladíková poslala si ke Kreisingerové dva muže, aby jí poslali rum. Dala těmto mužům peníze a lahve, a když jí mužové rum opravdu přinesli, běžela na četnickou stanici, předložila dvě lahve s rumem jako doklad a učinila oznámení.

Po provedeném líčení byla vdova-hostinská odsouzena do vězení na deset dnů s podmíněným odkladem výkonu trestu na jeden rok.

Když se vysvětlilo, že hostinská Hladíková poslala ony dva muže do hostince obžalované za tím účelem, aby ji mohla udat, prohlásil státní zástupce dr. Čáslavský, že si vyhrazuje stíhati Hladíkovou pro přečin svádění ku přečinu nedovoleného čepování piva.

Obžalovaná hájila se tím, že rum pouze Hladíkové přenechala, poněvadž si myslela, že jej nutně potřebuje, a ani ve snu že by ji napadlo, že to bude právě ona, která ji udá...

Solila jsem na šváby.

(Okresní soud v Brně.)

Karel Zelený s Marií Hlavovou žili sice „jen tak“, ale bylo to spolužití šťastné. Aby byla illuse manželství dokonalá, docházelo občas v jejich domácnosti také k menším či větším rodinným scénám, bez jakých už řádné manželství ani nemůže být. Po slavném smíření bývala vždy krásná pohoda, a když se jim narodila dcera, kterou měl Zelený velmi rád, byla Hlavová dokonale šťastná.

Jednou se zase o cosi nepohodli a Zelený se mračil celý den až hrůza. Hlavová si z to-

ho moc nedělala — věděla, že mu ty „cvrčky“ dlouho v hlavě nezůstanou. „Tak co je s večerí, mám už hlad!“ „Hned to bude! Musím si skočit k sousedce pro sůl, zapomněla jsem ji koupit.“

Snad si s ní i trochu sklípala — než se vrátila, byl Zelený pryč. Dovařila večerí a sedla k ní s dítětem, hned však vylítla a dala se do křiku, až se celý dům sběhl: „On nás chtěl otrávit — jen jsem vzala sousto do úst, páliho to jako oheň — vlastní dítě by dovedl otrávit, necita jeden!“

Zelený byl tenkrát pár dní zavřen, než dokázal svou nevinu, a už se k Hlavové nevrátil, když ho tak před celým domem zostudila.

Hlavová žila s dítětem sama. Jednou v noci, když si před tím udělala míchaná vejce k večerí, přišlo jí i dítěti hrozně zle. Odvezli je do nemocnice, kde jim musili vypumpovat žaludek a pátrali, co bylo příčinou otravy. Ukázalo se, že Hlavová měla na polici jed na šváby, který omylem zamíchala do vajíček místo soli. Když se to dozvěděla, dala se do pláče: „Jistě jsem to spletla tehdy také, když jsme se s Karlem pohněvali, a pak jsem myslela, že mne chtěl otrávit. A on, chudák, za to nemohl.“

Nešťastná zmýlená dovedla Hlavovou před soud, kde se zodpovídala z přestupku proti bezpečnosti těla, protože svou neopatrností přivedla dítě do nebezpečí života. Dostala trestem dva dny podmíněčného vězení, ale nic si z toho nedělala. Na chodbě čekal na ni Karel, hned vzal dítě do náruče a ji pod paží. Už se nehněvá! A šli spolu šťastně domů...

Z CIZINY

Nadává-li žena muži, není to důvodem k rozvodu.

Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni učinil zásadní rozhodnutí, jež může být osudným pro mnohého rakouského manžela. Účetní Edm. H. podal proti své manželce Anně žalobu na rozvod a to z těchto důvodů:

V době největší aprovisační nouze po válce seznámil se Edmund H. se svou pozdější ženou, selskou to dcerou, při shánění potravin po venkově, když chodíval pro aprovisaci k jejím rodičům. Zamíloval se do ní a záhy ji pojal za choť. V prvních letech bylo jejich manželství šťastné, žena byla k němu vlídná a laskavá, ale později se její chování k němu úplně změnilo. Navykla si tak hrubý a u ženy neslýchaný způsob řeči, že svého manžela jiným titulem nepoctila, než: „Hlupáku, osle, starý blbče, krávo, vole pitomý“ a podobnými „lichotkami“.

Manžel pochází z jemné městské rodiny a jest velmi nervosním, neboť za války na Piavě utrpěl nervový otřes následkem bubnové palby, jež se na jeho oddělení soustředila. Je pochopitelné, že věčně nadávky, jež si jeho žena oproti němu navykla, přivedly ho z míry a že „něžné“ ženušce důkladně řekl své mínění. Ale tím si zas neposloužil, neboť žena jeho výtkami